

ΜΟΝΙΜΟ ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΡΝΑΚΑΣ / ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ

Σύνθεση Κακούργιοδικείου : Ν. Γιαπανάς, Π.Ε.Δ.

Ν. Ταλαρίδου – Κοντοπούλου, Ε.Δ.

Λ.Α. Παντελή, Ε.Δ.

Αρ. Υπόθεσης: 8/19

Δημοκρατία

v.

Κατηγορούμενος

Ημερομηνία: 23 Απριλίου, 2019

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ:

Για την Κατηγορούσα Αρχή: κ. Α. Αντωνίου

Για τον κατηγορούμενο : κ. Γ. Πολυχρόνης

Κατηγορούμενος παρών

Π Ο Ι Ν Η

Ο κατηγορούμενος παραδέχθηκε ενοχή σε τρεις κατηγορίες. Την παράνομη εισαγωγή ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Β, την παράνομη κατοχή και την κατοχή με σκοπό την προμήθεια σε άλλο πρόσωπο, κατά παράβαση των Άρθρων 2,3,4(1)(α), 6(1)(2), 6(1)(3), 26 και 30, Πρώτου Πίνακα Μέρος ΙΙ και Τρίτου Πίνακα του περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου 29/77, όπως έχει τροποποιηθεί και άρθρο 20 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ.154. Σύμφωνα με τις λεπτομέρειες των αδικημάτων, ο κατηγορούμενος την 29.12.18 στο Αεροδρόμιο Λάρνακας, παράνομα εισήγαγε στην Δημοκρατία 16 κιλά και 447 γραμμάρια κάνναβης.

Τα παραδεκτά και αδιαμφισβήτητα γεγονότα που περιβάλλουν την υπόθεση, ως αυτά έχουν εκτεθεί από την κατηγορούσα αρχή, είναι τα ακόλουθα:

Ο κατηγορούμενος αφίχθηκε στο Αεροδρόμιο Λάρνακας στις 29/12/2018 και ώρα 2340 από την Αθήνα. Κατά την μετάβαση του στον χώρο παραλαβής αποσκευών οι κινήσεις και συμπεριφορά του δημιούργησαν υποψία σε μέλη της ΥΚΑΝ ότι μετέφερε ναρκωτικά. Αφού τέθηκε υπό παρακολούθηση διαπιστώθηκε ότι παρέλαβε ρούχινη βαλίτσα με την αναγραφή σε ετικέτα «Heavy Bag».

Όταν ο κατηγορούμενος έφτασε στο σημείο ελέγχου του Τελωνείου και πέρασε από την δίοδο με ένδειξη «Ουδέν προς δήλωση» ανακόπηκε από λειτουργό του Τμήματος Τελωνείων, του ζητήθηκαν τα ταξιδιωτικά του έγγραφα και διαπιστώθηκαν τα στοιχεία του. Η αποσκευή του τοποθετήθηκε στην μηχανή ακτινολογικού ελέγχου και αφού του υποδείχθηκε στην οθόνη αριθμός συσκευασιών, του επιστήθηκε η προσοχή στον νόμο και ρωτήθηκε εάν επρόκειτο για ναρκωτικά. Αυτός αρχικά απάντησε ότι περιείχε «πιστολάκια». Στην συνέχεια όταν του ζητήθηκε να ανοίξει την βαλίτσα είπε ότι δεν γνώριζε τον συνδυασμό και επομένως κόπηκε με λεπίδα. Τότε διαπιστώθηκε ότι η βαλίτσα περιείχε 12 νάιλον συσκευασίες με κάνναβη. Αφού υποδείχθηκαν οι συσκευασίες στον κατηγορούμενο και του επιστήθηκε η προσοχή στον νόμο αυτός δεν απάντησε οτιδήποτε. Αμέσως μετά συνελήφθηκε, του αναφέρθηκε ο λόγος της σύλληψης, του επιστήθηκε εκ νέου η προσοχή στον νόμο και απάντησε «Δεν γνωρίζω τίποτα δεν είναι δικά μου». Σε τσαντάκι του κατηγορούμενου βρέθηκε, εκτός από την κάρτα επιβίβασης από Αθήνα προς Λάρνακα, μια κάρτα επιβίβασης από Βαρκελώνη προς Αθήνα.

Σε κατάθεση που έδωσε ο κατηγορούμενος στις 30/12/2018 ανέφερε, «Η κάνναβη που έφερα στην Κύπρο δεν είναι δική μου. Εγώ την έφερα για λογαριασμό άλλου προσώπου το οποίο δεν γνωρίζω κάτι περισσότερο για να σας πω και θα έπαιρνα ένα χρηματικό ποσό για αμοιβή. Εγώ δεν είμαι έμπορος ναρκωτικών, το έκανα απλώς για να κερδίσω κάποια χρήματα γιατί είχα ανάγκη.

Δεν θέλω να αναφέρω οτιδήποτε άλλο σε αυτό το στάδιο και αν θελήσω να πω οτιδήποτε θα στο αναφέρω».

Από την εξέταση των τεκμηρίων στο Εργαστήριο Τοξικολογίας του Γενικού Χημείου του Κράτους διαπιστώθηκε ότι το συνολικό βάρος της κάνναβης ήταν 16 κιλά και 447 γραμμάρια.

Ο κατηγορούμενος είναι λευκού ποινικού μητρώου.

Ο ευπαίδευτος δικηγόρος του προς μετρίασμό της ποινής αναφέρθηκε στις συνθήκες διάπραξης των αδικημάτων. Πρόκειται για περιστασιακό χρήστη ναρκωτικών γεγονός που τον έφερε σε επαφή με άτομα που ασχολούνται με τη διακίνηση ναρκωτικών. Προσεγγίστηκε όταν βρισκόταν σε άσχημη φάση της ζωής του, λόγω τεράστιων οικονομικών προβλημάτων που αντιμετώπιζε και της αβεβαιότητας για το μέλλον του, λόγω αποτυχιών του να εξεύρει εργασία. Του έγινε πρόταση να μεταφέρει στην Κύπρο τα ναρκωτικά έναντι ενός ευτελούς ποσού και χωρίς να γνωρίζει περισσότερες λεπτομέρειες για το που θα έπαιρνε τα ναρκωτικά, ούτε και το άτομο που του έδινε οδηγίες όταν θα έβγαινε από το αεροδρόμιο. Δεν γνώριζε επίσης την ποσότητα των ναρκωτικών, ούτε και τόλμησε να ανοίξει την βαλίτσα. Στην βάση αυτών, ήταν η εισήγηση του δικηγόρου του, ότι δεν θα πρέπει να αντιμετωπιστεί ως έμπορας ναρκωτικών, αλλά ως μεταφορέας, χωρίς να είναι ο ιθύνων νους και ο οργανωτής του εγκλήματος. Συνακόλουθα, σύμφωνα με την εισήγηση, δεν υπήρχε έντονο το στοιχείο του προσχεδιασμού, με την έννοια ότι πέρασε ακάλυπτα από το αεροδρόμιο μεταφέροντας τα ναρκωτικά μέσα σε μια βαλίτσα.

Ο κατηγορούμενος δεν γνώριζε την ακριβή ποσότητα των ναρκωτικών, γιατί του παραδόθηκε η βαλίτσα έτοιμη με την συσκευασία των ναρκωτικών στο πάτο. Αναφέρθηκε επίσης στην απουσία μαρτυρίας ως προς την ποσότητα της τετραυδροκανναβιόλης που περιείχαν τα ναρκωτικά. Ο ποιοτικός προσδιορισμός των ναρκωτικών, σύμφωνα με την εισήγηση, αποτελεί στοιχείο κρίσης, αφού

σύμφωνα με Αγγλική νομολογία που παρέπεμψε, η ποινή πρέπει να αντανακλά τον ποιοτικό προσδιορισμό των ναρκωτικών.

Αναφέρθηκε επίσης στις προσωπικές περιστάσεις του κατηγορούμενου, καθώς και στην έκθεση που ετοιμάστηκε για τον σκοπό αυτό, στις οποίες θα αναφερθούμε με λεπτομέρεια στη συνέχεια. Σημαντική, σύμφωνα με την εισήγηση, αποτελεί η παραδοχή του στο ανακριτικό στάδιο και η συνεργασία του με τις ανακριτικές αρχές, αφού ανέφερε όσα ήξερε για την υπόθεση. Αναφέρθηκε στο Άρθρο 30(4) του Περί Ναρκωτικών Φαρμάκων Νόμου και ήταν η θέση του ότι στην περίπτωση του κατηγορούμενου απουσιάζουν στοιχεία που να καθιστούν το αδίκημα σοβαρό. Τέλος, αναφέρθηκε σε νομολογία αναφορικά με το πλαίσιο επιβολής ποινών σε παρόμοιες περιπτώσεις.

Η ποινή για το αδίκημα της εισαγωγής ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Β και της κατοχής με σκοπό την προμήθεια ελεγχόμενου φαρμάκου Τάξεως Β, 1^η και 3^η κατηγορία, είναι αυτή της φυλάκισης δια βίου, ενώ για την 2^η κατηγορία της παράνομης κατοχής, είναι 8 έτη. Η έκταση της ποινής δίδει και το στίγμα της σοβαρότητας των αδικημάτων, ενώ σύμφωνα με τη νομολογία, η ανώτατη ποινή που προβλέπει ο νόμος λαμβάνεται υπόψη κατά την επιμέτρηση της ποινής και συνεκτιμάται με τα γεγονότα της υπόθεσης για σκοπούς καθορισμού του είδους και της έκτασης της ποινής που θα επιβληθεί (**Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας ν. Γενεθλίου**, Ποιν. Έφεση Αρ. 5/16, ημερ.1.3.16). Όπως τέθηκε στη **Λεβέντης ν. Αστυνομίας** (1999) 2 Α.Α.Δ. 632, «το μέγιστο ύψος της ποινής που προβλέπεται από το νόμο είναι η βάση από την οποία ξεκινά το Δικαστήριο για να επιμετρήσει την ποινή».

Σωρεία αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου έχει δώσει το στίγμα, τις παραμέτρους και την κατεύθυνση που τα δικαστήρια θα πρέπει να ακολουθούν κατά το στάδιο επιμέτρησης της ποινής σε παρόμοιες υποθέσεις. Το γενικό μήνυμα είναι ότι τα Δικαστήρια πρέπει να επιβάλλουν αυστηρές ποινές, ώστε να δίνεται το μήνυμα σε όλους τους επίδοξους μεταφορείς ναρκωτικών ουσιών, με σκοπό την προμήθεια, ότι ανάλογη θα είναι και η αντιμετώπισή τους (δες

ενδεικτικώς, μεταξύ άλλων, **Berne v. Δημοκρατίας** (2003) 2 A.A.Δ. 437, **Τουμάζου v. Δημοκρατίας** (2003) 2 A.A.Δ. 63, **Μαυρίκιου v. Αστυνομίας** (2007) 2 A.A.Δ. 359, και **Tomatari v. Δημοκρατίας** (2008) 2 A.A.Δ. 169). Η αναγκαιότητα για επιβολή αποτρεπτικών ποινών σε αδικήματα που αφορούν στα ναρκωτικά, έχει τονιστεί πλειστάκις από το Ανώτατο Δικαστήριο στη βάση της κοινωνικής απαξίας και αποστροφής που τα χαρακτηρίζει.

Κοινή συνισταμένη και σταθερός νομολογιακός δείκτης σε αδικήματα αυτού του είδους είναι η αποτρεπτικότητα, εκφραζόμενη μέσα ακριβώς από την αυστηρότητα των ποινών. Όχι μόνο οι έμποροι ναρκωτικών, αλλά και όσοι τους υποβοηθούν στο εγκληματικό τους έργο, είτε με την διακίνηση, είτε με κάθε άλλο τρόπο, σπέρνουν μέσα στην κοινωνία τον όλεθρο, την καταστροφή και την απόγνωση. Πάγια και σταθερά η νομολογία επαναλαμβάνει, ότι τα ναρκωτικά τα τελευταία χρόνια έχουν καταστήσει μάλιστα μέσα στην κοινωνία και αποτελούν ένα καρκίνωμα που καταστρέφει τον κοινωνικό ιστό, με θύματα που αυξάνονται ανεξέλεγκτα, και απλώνουν τα πλοκάμια τους στους νέους κυρίως συνανθρώπους μας, που αποτελούν το μέλλον κάθε κοινωνίας. Τα αδικήματα ναρκωτικών βρίσκονται όχι μόνο σε έξαρση, αλλά έχουν εισβάλει στην κοινωνία υπό μορφή λαίλαπας, με αμείωτη, αν όχι και αυξανόμενη ένταση, όχι μόνο ως προς το είδος, αλλά και την ποσότητα τους και εισχωρούν μέσα στην κοινωνία προσβάλλοντας τα πιο αδύναμα μέλη της.

Από την άλλη, δεν πρέπει να παραβλέπονται οι προσωπικές περιστάσεις ενός κατηγορούμενου οι οποίες, μαζί με την παραδοχή και τη μεταμέλεια, διαδραματίζουν το δικό τους ρόλο στον καθορισμό της ορθής ποινής. Παρόλο που στα σοβαρά αδικήματα, οι προσωπικές περιστάσεις ενός κατηγορουμένου έχουν περιθωριακή σημασία, εν τούτοις δεν μπορούν να αγνοηθούν εντελώς. Στην υπόθεση **Abe v. Δημοκρατίας** (2008) 2 A.A.Δ. 211, υπεδείχθη ότι δεν πρέπει να δίνεται η εντύπωση ότι οι προσωπικές συνθήκες ενός κατηγορουμένου δε λαμβάνονται ουσιαστικώς καθόλου υπόψη, παρά το γεγονός ότι μνημονεύονται στην απόφαση. Λεπτομέρειες των προσωπικών

περιστάσεων του Κατηγορουμένου έχουμε τόσο από την έκθεση που ετοίμασε το Τμήμα Κοινωνικής Ευημερίας, αλλά και όσα ανέφερε ο δικηγόρος του.

Θα καταγράψουμε τα κυριότερα. Ο κατηγορούμενος είναι ηλικίας 29 ετών και είναι άγαμος. Σύμφωνα με τον δικηγόρο του προέρχεται από την Τραπεζούντα και σήμερα είναι Έλληνας πολίτης και διατηρεί Ελληνική υπηκοότητα. Διέμενε με την οικογένεια του στην πατρική του οικία στην [REDACTED] στην Αθήνα και οι συνθήκες διαβίωσης του ήταν ικανοποιητικές. Η μητέρα του είναι οικοκυρά και ο πατέρας του εργάζεται ως εργάτης σε εργοστάσιο με μισθό €800 τον μήνα και κινδυνεύει άμεσα να απολυθεί, λόγω πειθαρχικής διαδικασίας που εκκρεμεί εναντίον του. Έχει μια μικρότερη αδελφή ηλικίας 24 ετών, άγαμη, εργαζόμενη σε καφετέρια και διαμένει και αυτή με τους γονείς της. Οι σχέσεις του με τα μέλη της οικογένειας του είναι μέτριες. Οι γονείς του παρουσιάζουν ιατρικά προβλήματα, ο πατέρας του έχει καρδιακά προβλήματα και υπέρταση, η δε μητέρα του πάσχει από υπέρταση και καρδιακά προβλήματα και αμφότεροι λαμβάνουν φαρμακευτική αγωγή. Με την αποφοίτηση του από το λύκειο και την ολοκλήρωση της στρατιωτικής του θητείας πήγε στην Βουλγαρία για εκπαίδευση σε σχολή αλεξιπτωτιστών. Εργαζόταν σε υπεραγορά και το 2018, φοίτησε σε ιδιωτική σχολή μαγειρικής, χωρίς να ολοκληρώσει την φοίτηση λόγω οικονομικών δυσκολιών. Έκαμε σεμινάρια πρώτων βοηθειών και Vip Protection και φύλαξη σπιτιών, καθώς και σεμινάρια πολεμικών αμυντικών τεχνών γιατί ήθελε να ασχοληθεί επαγγελματικά στον τομέα της ασφάλειας, αλλά δεν βρήκε εργασία. Είναι περιστασιακός χρήστης ναρκωτικών από την ηλικία των 15 ετών.

Η παραδοχή του κατηγορουμένου στα γεγονότα όπως έχουν εκτεθεί έχει περιορισμένη σημασία. Συνελήφθη επ' αυτοφώρω στο σημείο ελέγχου του τελωνείου του αεροδρομίου Λάρνακας μεταφέροντας την βαλίτσα με τα ναρκωτικά. Παρόλα αυτά, στην υπόθεση **Βασιλείου v. Δημοκρατίας, Ποιν. Έφεση Αρ. 110/14, ημερ.15.6.15**, ο κατηγορούμενος που, κατ' ανάλογο τρόπο, συνελήφθη στο αεροδρόμιο με τις βαλίτσες με τα ναρκωτικά, το θέμα της παραδοχής του τέθηκε ως εξής:

«Στα πλαίσια αυτά, αφενός θα πρέπει να λάβουμε υπόψη ότι ο εφεσείων συνελήφθη με τις βαλίτσες στο χέρι, όπως καταγράφει χαρακτηριστικά το Κακουργιοδικείο, οπότε η παραδοχή δεν έχει την αξία που θα μπορούσε να έχει υπό άλλες περιστάσεις, αφετέρου όμως δεν πρέπει να παραγνωρίσουμε το πάντοτε ευπρόσδεκτο μιας παραδοχής ως απτού στοιχείου μεταμέλειας, αλλά και τη σημασία της, όπως εξηγήθηκε στην υπόθεση **Χαρτούπαλλος v. Δημοκρατία (2002) 2 Α.Α.Δ 28:** Τονίζουμε συναφώς ότι η παραδοχή ενοχής πρέπει να αμείβεται με σχετική έκπτωση στην ποινή. Αυτό ενθαρρύνει τους αδικοπράγουντες να παραδέχονται ενοχή με συνέπεια να μη σπαταλάται πολύτιμος χρόνος στην εκδίκαση υποθέσεων. Αποτελεί πορεία που προάγει τους σκοπούς της δικαιοσύνης.»

Κατά συνέπεια η παραδοχή του κατηγορουμένου θα κριθεί και θα προσμετρήσει στα πλαίσια των πιο πάνω παραμέτρων. Ως προς την συνεργασία του με τις ανακριτικές αρχές, από τα γεγονότα όπως έχουν εκτεθεί, προκύπτει ότι αρχικώς απάντησε ψευδώς ότι η βαλίτσα περιείχε πιστολάκια, ενώ στη συνέχεια και μετά που διαπιστώθηκε ότι η βαλίτσα περιείχε ναρκωτικά, στην ουσία δεν συνεργάστηκε με τις αρχές, αφού δεν ήθελε να αναφέρει, σε εκείνο το στάδιο οτιδήποτε άλλο, και αν θελήσει να πει οτιδήποτε θα το έλεγε, χωρίς να δώσει πληροφορίες σε σχέση με το κύκλωμα διακίνησης των ναρκωτικών. Στην πραγματικότητα δεν υπήρξε συνεργασία του κατηγορούμενου τέτοιας υφής και έννοιας που θα μπορούσε να προσμετρήσει προς όφελος του, για να έχει σοβαρότερη επίπτωση και βαρύτητα στην επιμέτρηση της ποινής (**Παύλου v. Δημοκρατίας, Ποιν. Έφεση 44/16, ημερ.4.4.19**). Μετριαστικός παράγοντας που θα ληφθεί υπόψη προς όφελος του κατηγορουμένου συνιστά το λευκό ποινικό μητρώο του.

Έγινε εισήγηση από τον δικηγόρο του για τον περιορισμένο ρόλο του κατηγορούμενου, αφού δεν είναι ο έμπορος των ναρκωτικών και θα πρέπει κατ' επέκταση να αντιμετωπιστεί ως απλός μεταφορέας. Ο κατηγορούμενος, υπό την ιδιότητα του μεταφορέα, ήταν μέλος κυκλώματος διακίνησης ναρκωτικών με έδρα το εξωτερικό και διακινήθηκε μέσα από 3 αεροδρόμια. Αλλά και εκ των πραγμάτων, αφού τα ναρκωτικά δεν ανήκαν σε αυτόν, με την έννοια του εμπόρου και θα τα παρέδιδε σε τρίτο άγνωστο του πρόσωπο στην Κύπρο, ως ο

ίδιος ανέφερε, εν δυνάμει ανήκε και ήταν αναμειγμένος σε οργανωμένη εγκληματική ομάδα παράνομης εισαγωγής ναρκωτικών, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι δεν ήταν ο ιθύνων νους στο όλο εγχείρημα. Ο ρόλος του, δεν καθιστά την συμμετοχή του στην όλη οργάνωση περιθωριακή. Κάθε άλλο. Χωρίς τον μεταφορέα η παράνομη εισαγωγή και στην συνέχεια η προμήθεια σε τρίτους των ναρκωτικών δεν μπορεί να επιτευχθεί. Οι μεταφορείς, από όποια σκοπιά και να αντικριστούν, έχουν σημαίνοντα ρόλο στην αλυσίδα της διακίνησης ναρκωτικών και αποτελούν τον απαραίτητο συνδετικό αλλά και καίριο κρίκο στην αλυσίδα της διακίνησης των ναρκωτικών ουσιών από το εξωτερικό στη Κύπρο. Η εμπορία των ναρκωτικών μέσω των μεταφορέων και η κατ' επέκταση διασπορά τους μέσα στην κοινωνία, καθιστά το έργο του μεταφορέα αποφασιστικής και σημαίνουσας αξίας, όταν κυρίως, όπως εδώ, η διακίνηση αφορούσε μια πολύ μεγάλη ποσότητα ναρκωτικών. Είναι ακριβώς γι' αυτό το λόγο που οι συνήθεις μετρίαστικοί παράγοντες σε τέτοιες υποθέσεις, έχουν μόνον οριακή σημασία. Στην υπόθεση **Valdez v. Δημοκρατίας, Ποιν. Έφεση 144/16, ημερ.21.2.17**, με αναφορά στις κατευθυντήριες οδηγίες του Sentencing Council του 2011 (Drug Offences Guidelines) σε σχέση με τους μεταφορείς ναρκωτικών, υπεδείχθη ότι:

«Η πεμπουσία της ως άνω παρατήρησης είναι ότι το Δικαστήριο πρέπει να διαχωρίσει σε τι είδους μεταφορείς ναρκωτικών θα επιβάλει ποινή, όχι αυστηρά με το να «κατατάξει» σε κατηγορίες ή υποκατηγορίες αλλά να διακρίνει κάποια χαρακτηριστικά του δράστη που καθορίζουν αφενός το βαθμό υπαιτιότητας του και αφετέρου το είδος και την ποσότητα των ναρκωτικών που μεταφέρει».

Η πιο πάνω προσέγγιση, κατά την κρίση μας, δεν απαλλάσσει τον μεταφορέα των ναρκωτικών από μέλος μιας εγκληματικής ομάδας διακίνησης ναρκωτικών. Τα αδικήματα συνεπώς που παραδέχθηκε ενοχή ο κατηγορούμενος, από άποψη βαρύτητας και σοβαρότητας, σύμφωνα με το άρθρο 30(4) του περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου, Ν.29/77, κατατάσσονται ως ιδιαίτερα σοβαρά. Η ποσότητα των ναρκωτικών που μετέφερε ο κατηγορούμενος αναδεικνύει και την αποφασιστικότητα του αφενός,

αλλά και το εύρος της εμπλοκής του, μεταφέροντας τα μέσα σε βαλίτσα, αφού ως προκύπτει εκ των γεγονότων, ακολούθησε μια διαδρομή από Βαρκελώνη, μέσω Αθήνας, στην Κύπρο. Ούτε και το γεγονός ότι δεν γνώριζε, ως η εισήγηση του δικηγόρου του, την ακριβή ποσότητα και το είδος των ναρκωτικών που μετέφερε έχει κάποια ιδιαίτερη αξία ή πειστικότητα στα γεγονότα της παρούσας υπόθεσης, αφού όταν του υπεδείχθησαν τα ναρκωτικά δεν απάντησε οτιδήποτε, ενώ στη συνέχεια απάντησε ότι δεν γνώριζε οτιδήποτε. Το γεγονός ότι απάντησε ψευδώς ότι η βαλίτσα περιείχε πιστολάκια, αναδεικνύει την γνώση του περί των περιεχομένου της βαλίτσας και αποδυναμώνει την σχετική επί τούτου εισήγηση. Στην ουσία, ως λέχθηκε, δεν ήθελε να συνεργαστεί με τις αρχές, αφού όπως ανέφερε στην αστυνομία, αν θελήσει να πει οτιδήποτε θα το ανέφερε, γεγονός που υποδήλωνε τη γνώση του για πρόσωπα και πράγματα εν σχέση με το όλο εγχείρημα. Βεβαίως είναι και αυταπόδεικτο ότι γνώριζε ότι μετέφερε ναρκωτικά, αφού στη συνέχεια στην κατάθεση του ανέφερε ότι τα μετέφερε έναντι αμοιβής, για την οποία επιμελώς δεν έγινε αναφορά ως προς το ύψος της, ακολουθώντας την πιο πάνω διαδρομή. Ούτε και μπορούμε να παραγνωρίσουμε ότι η πρόθεση κέρδους και ο προσπορισμός οικονομικού οφέλους εκ μέρους του, έστω και αν δεν αναφέρθηκε στο ύψος της αμοιβής που θα ελάμβανε, αυτοκαθορίζουν, όπως υποδείχθηκε στην υπόθεση **Mallouk v. Δημοκρατίας** (2000) 2 A.A.Δ 711, τη σοβαρότητα της υπόθεσης. Το στοιχείο αυτό αναδεικνύει και επιβεβαιώνει ότι ο ρόλος του κατηγορουμένου είχε την δική του σημαίνουσα αξία στο έκνομο σχέδιο μεταφοράς και εισαγωγής 16 ½ κιλών ναρκωτικών κάνναβης. Άλλωστε, χωρίς μεταφορείς, η εισαγωγή, η διακίνηση και η διασπορά των ναρκωτικών δεν μπορεί να επιτευχθεί.

Αναφορικά με το Άρθρο 30(4)(α) του Νόμου, στην **Μαυρικίου ανωτέρω**, εξηγήθηκε ότι το Άρθρο δεν συνιστά κατάταξη των αδικημάτων σε κατηγορίες, αλλά απαριθμεί παράγοντες που προσθέτουν ή αφαιρούν από τη σοβαρότητα του αδικήματος, που πρωτίστως αντικατοπτρίζεται από την προβλεπόμενη ποινή. Στο άρθρο εξειδικεύονται παράγοντες που λειτουργούν είτε προς την μια είτε προς την άλλη κατεύθυνση, χωρίς όμως να περιορίζεται η εξουσία του δικαστηρίου κατά την επιμέτρηση της ποινής. Το δικαστήριο εξετάζει μαζί με

όλα τα άλλα και συνεκτιμά, ανάλογα, και τους παράγοντες που αναφέρονται στο πιο πάνω Άρθρο. Η μεγάλη ποσότητα των ναρκωτικών που μετέφερε ο κατηγορούμενος είναι τέτοιας έκτασης, που όπως λέχθηκε και στην υπόθεση **Κωνσταντίνου v. Δημοκρατίας** (2005) 2 Α.Α.Δ 466, η διαφορά μεταξύ του εμπόρου και του περιστασιακού προμηθευτή δεν είναι πάντοτε ευδιάκριτη. Όταν κυρίως τα ναρκωτικά ταξιδεύουν από το εξωτερικό, μέσω διαφόρων προορισμών, όπως η εδώ περίπτωση, και εισάγονται στη Χώρα μας. Η διακίνηση τέτοιων μεγάλων ποσοτήτων ναρκωτικών από τους μεταφορείς και η προμήθεια τους σε άλλο πρόσωπο, πέραν του τεκμηρίου που δημιουργεί το Άρθρο 30Α περί μεταφοράς και κατοχής με σκοπό την προμήθεια, εν δυνάμει και αναπόδραστα περικλείει και συνιστά πράξη εμπορίας και ενυπάρχει σε κάθε μεταφορά ναρκωτικών. Ακριβώς αυτός είναι και ο λόγος που η μεταφορά ναρκωτικών δεν είναι ήσσονος, αλλά σημαίνουσας σημασίας. Γεγονός όμως παραμένει ότι ο κατηγορούμενος δεν μπορεί να καταταχθεί στους οργανωμένους εμπόρους ναρκωτικών, για τους οποίους σύμφωνα με την υπόθεση **Κωνσταντίνου ανωτέρω**, πρέπει να επιβάλλεται αυστηρότερη ποινή από ότι σε περιστασιακούς προμηθευτές (**Ανδρέου v. Δημοκρατίας, Ποιν. Έφεση 163/15, ημερ.11.7.16**). Αυτό ενέχει τη σημασία του από την άποψη της ποινής που θα πρέπει να επιβληθεί, αφού εκείνο που εξάγεται από τα γεγονότα, είναι ότι ο κατηγορούμενος, με βάση τα γεγονότα όπως έχουν εκτεθεί, δεν φάνηκε ότι ανήκει σε κάποια ψηλή βαθμίδα της εγκληματικής ομάδας που ασχολείται με την εμπορία ναρκωτικών. Δεν μειώνεται όμως ο ρόλος του διακινητή και εδώ μάλιστα μιας ποσότητας περίξ των 16 ½ κιλών που όπως λέχθηκε στην **Berne ανωτέρω**:

*«Η μεγάλη ποσότητα των ναρκωτικών που βρέθηκε στην κατοχή του εφεσεϊόντος υποδηλώνει την πρόθεση του να τα μεταφέρει και να τα εισάξει στην Κύπρο. Όπως έχει τονισθεί στην υπόθεση **Afroughi v. Αστυνομίας (2001) 2 Α.Α.Δ 174**, για πρόσωπα που ασχολούνται με την εμπορία και διάδοση ναρκωτικών, είναι δύσκολο να εντοπισθούν ερείσματα μετριάσμού της ποινής. Η συχνή διάπραξη παρόμοιων αδικημάτων, η μεγάλη ποσότητα των ναρκωτικών που βρέθηκαν, η πρόθεση του εφεσεϊόντος να τα διαθέσει σε τρίτους και η ύπαρξη δύο προηγούμενων καταδικών, μία από τις οποίες αφορούσε κατοχή ναρκωτικών, δεν μπορεί να οδηγήσουν σε συμπέρασμα ότι οι*

ποινές ήταν υπερβολικές, σε βαθμό που θα δικαιολογούσαν την επέμβαση του Εφετείου».

Είναι λοιπόν μέσα σε αυτά τα πλαίσια που κατά την κρίση μας θα προσεγγιστεί ο ρόλος του κατηγορούμενου.

Επικαλέστηκε ο ευπαίδευτος δικηγόρος του την εκμετάλλευση που τυγχάνουν από τους εμπόρους ναρκωτικών άτομα, όπως ο κατηγορούμενος, με άσχημη οικονομική κατάσταση, για να μεταφέρουν τα ναρκωτικά. Στην υπόθεση **Κυριάκου v. Δημοκρατίας** (2013) 2 Α.Α.Δ. 154, αναφορικά με το κίνητρο του κατηγορουμένου, που εκεί ήταν σοβαρά οικογενειακά προβλήματα, υπεδείχθη ότι:

«...κανένας, μα κανένας, λόγω προσωπικών αναγκών ή περιστάσεων, δεν μπορεί να δικαιολογήσει την προσφυγή στο έγκλημα και, ιδιαίτερα, εγκλήματα του είδους τα οποία πλήττουν το θεμέλιο της όλης ασφάλειας των πολιτών».

Το είδος, η ποσότητα των ναρκωτικών αλλά και ο σκοπός για τον οποίο κατέχονται, είναι μεταξύ των σοβαρών παραγόντων που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη στον καθορισμό της ποινής, με την επιβολή αυστηρών ποινών να ενδείκνυται σε περιπτώσεις όπου η κατοχή συνοδεύεται και με πρόθεση προμήθειας σε τρίτους (**Chassen v. Αστυνομίας** (1996) 2 Α.Α.Δ. 196). Η παρούσα υπόθεση αφορά διακίνηση από το εξωτερικό και εισαγωγή στην Κύπρο 16 ½ κιλών ναρκωτικών Τάξεως Β, με σκοπό το κέρδος, με την έννοια της αμοιβής. Πρόκειται για ιδιαίτερος μεγάλη ποσότητα, με τις προφανείς ανάλογες συνέπειες που θα είχε η διασπορά τους μέσα στην κοινωνία και ειδικότερα στους νέους. Από την κατάταξη του Νόμου για τα αδικήματα που παραδέχθηκε ενοχή ο κατηγορούμενος, και κυρίως από την προβλεπόμενη ποινή της ισοβίου φυλακίσεως, καταδεικνύεται η αγωνία της κοινωνίας και η αποδοκιμασία του κοινωνικού συνόλου γι' αυτά τα αδικήματα (**Suilmi v. Αστυνομίας** (1992) 2 Α.Α.Δ. 248, **Hadavand v. Δημοκρατίας**, (2000) 2 Α.Α.Δ. 359, και **Σαμπή v. Δημοκρατίας**, Ποινική έφεση 124/2010, ημερ.22 Φεβρουαρίου 2012). Η σοβαρότητα των αδικημάτων, συνδυαζόμενη με τη συχνότητα και την έξαρση που παρουσιάζει στο τόπο μας, η αυξητική και η ανησυχητική τάση διάπραξης

αδικημάτων αυτής της μορφής, που αποτελεί σοβαρότατο πρόβλημα στην κοινωνία του τόπου μας, επιβάλλει εκ των πραγμάτων, την επιβολή αυστηρών και αποτρεπτικών ποινών (**Ξύδα v. Δημοκρατίας** (2012) 2 Α.Α.Δ. 807). Αυτός ακριβώς είναι και ο λόγος που υποχωρούν οι προσωπικές περιστάσεις του κατηγορουμένου και είναι περιθωριακής και ήσσονος σημασίας, αφού προέχει η ανάγκη για την προστασία του κοινωνικού ιστού, που πλήττεται καίρια με την εξάπλωση της χρήσης ναρκωτικών ουσιών, και αποτελεί το πρώτιστο καθήκον του Δικαστηρίου.

Τέθηκε επίσης από τον ευπαίδευτο συνήγορο η απουσία μαρτυρίας ως προς την ποσότητα της τετραυδροκανναβιόλης που περιείχαν τα επίδικα ναρκωτικά. Αποτελεί γεγονός ότι η καθαρότητα των ναρκωτικών αποτελεί ένα συνυπολογίσιμο παράγοντα κατά την επιμέτρηση της ποινής. Για παράδειγμα, στην υπόθεση **Soares De Almeida v. Δημοκρατίας**, Ποιν. Έφεση 22/15, ημερ.7.7.17, που αφορούσε κοκαΐνη, η καθαρότητα της που ήταν 69%, κρίθηκε ως μεγάλη, με την ανάλογη βαρύτητα στο γεγονός αυτό, από την άποψη της ποινής. Η απουσία μαρτυρίας ως προς το θέμα αυτό που ήγειρε ο δικηγόρος του κατηγορούμενου, κατά την κρίση μας, αποτελεί ουδέτερο στοιχείο και δεν μπορεί βεβαίως να προσμετρήσει σε βάρος του, χωρίς όμως να αποτελεί και ελαφρυντικό στοιχείο. Συνδέθηκε το θέμα αυτό, από τον ευπαίδευτο δικηγόρο, και με την εμπορική αξία των ναρκωτικών που μετέφερε. Το γεγονός αυτό, όση αξία και αν έχει, θα είχε περισσότερη σημασία αν ο κατηγορούμενος ήταν ο έμπορος των ναρκωτικών εκ των οποίων θα αποκόμιζε το κέρδος από την προμήθεια τους, με βάση την εμπορική αξία της κάνναβης και όχι για τον κατηγορούμενο που, ως ήταν η εισήγηση, ήταν ο μεταφορέας έναντι αμοιβής, και αυτό ανεξαρτήτως του ποσού που θα ελάμβανε.

Η παράθεση νομολογίας ως προς την επιβολή ποινών επί παρομοίων υποθέσεων, όση πρακτική αξία και αν έχει, είναι ενδεικτική του μέτρου τιμωρίας παρόμοιων εγκλημάτων και των παραμέτρων του καθορισμού της ποινής, χωρίς όμως να έχει τον δεσμευτικό χαρακτήρα που ενέχει ο καθορισμός αρχών δικαίου. Και τούτο, διότι η ποινή που επιβάλλεται σε κάθε υπόθεση είναι

αλληλένδετη με τις ιδιαιτερότητες των γεγονότων που την συνθέτουν και με τις ιδιαιτερότητες των συνθηκών του παραβάτη (**Χαραλάμπους v. Δημοκρατίας** (2000) 2 Α.Α.Δ. 1, **Πόλεος v. Δημοκρατίας**, Ποιν. Έφεση 141/16, ημερ.2.6.17), χωρίς να παραγνωρίζεται η αρχή για την όσο το δυνατόν ενιαία προσέγγιση στην αντιμετώπιση των παραβατών (**Γρηγορίου v. Αστυνομίας** (1996) 2 Α.Α.Δ. 217). Παρά ταύτα, θα αναφερθούμε σε νομολογία που δίνει το στίγμα της μεταχείρισης παραβατών, σε ανάλογα αδικήματα. Στην πρόσφατη υπόθεση **Παύλου ανωτέρω**, για 11 ½ κιλά κάνναβης επικυρώθηκε ποινή 9 χρόνων. Γίνεται αναφορά και παραπομπή σε σειρά αποφάσεων, αναφορικά με το μέτρο επιβολής ποινής σε παρόμοιες υποθέσεις.

Στην υπόθεση **Μιχαήλ v. Δημοκρατίας**, Ποιν. Έφεση 165/15, ημερ.22.1.18, ο κατηγορούμενος αντιμετώπιζε κατηγορίες για κατοχή ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Β, δηλαδή κάνναβης βάρους 15,923 κιλών και την κατοχή του πιο πάνω φαρμάκου με σκοπό την προμήθειά του σε άλλα πρόσωπα. Δεν ήταν ο ιθύνων νους, αλλά ο μεταφορέας των ναρκωτικών, και δεν αποκάλυψε τον ιθύνοντα νου που κρυβόταν πίσω από την ποσότητα των ναρκωτικών, όπως ακριβώς και στην παρούσα υπόθεση. Του επιβλήθηκε, κατόπιν παραδοχής του, ποινή φυλάκισης 13 ετών, η οποία κρίθηκε μεν αυστηρή, αλλά όχι ως έκδηλα υπερβολική ώστε να μειωθεί κατ' έφεση. Στην υπόθεση αυτή γίνεται αναφορά και επισκόπηση αποφάσεων, επί ποινών, του Ανωτάτου Δικαστηρίου, επί παρομοίων υποθέσεων. Παραθέτουμε αυτούσιο το πιο κάτω απόσπασμα, το οποίο είναι ιδιαίτερα διαφωτιστικό και κατατοπιστικό:

*«Το αδίκημα της κατοχής του προαναφερόμενου φαρμάκου με σκοπό την προμήθεια σε άλλα πρόσωπα είναι αδιαμφισβήτητα πολύ σοβαρό, αν ληφθεί υπόψιν και η ανώτατη προβλεπόμενη ποινή, αλλά και η νομολογία μας (Δέστε **Χρίστου v. Δημοκρατίας** (2007) 2 ΑΑΔ 448) Στην **Αριστείδου v. Αστυνομίας** (2011) 2 ΑΑΔ 32, επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 12 ετών, κατόπιν ακροαματικής διαδικασίας, για εισαγωγή και κατοχή ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Β με σκοπό την προμήθεια, δηλαδή φυτού κάνναβης ποσότητας σχεδόν 15 κιλών, και η απόφαση επικυρώθηκε, παρά τα προβλήματα υγείας που αντιμετώπιζαν και ο Κατηγορούμενος και η οικογένειά του και παρά το λευκό του ποινικό μητρώο. Στην **Βασιλείου v.***

Αστυνομίας (2012) 2 ΑΑΔ 254 επικυρώθηκαν συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 12 ετών σε κατηγορίες εισαγωγής και κατοχής με σκοπό την προμήθεια, ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Β, δηλαδή 11,5 κιλών ρητίνης κάνναβης, μετά από ακροαματική διαδικασία. Στην **Ιωάννου v. Δημοκρατίας, Ποινική Έφεση 78/2013, ημερ. 8.12.2014**, ο Κατηγορούμενος παραδέχθηκε ενοχή σε 23 κατηγορίες, μία εκ των οποίων αφορούσε στο αδίκημα της εισαγωγής 27 περίπου κιλών κάνναβης και του επιβλήθηκε, πρωτόδικα, ποινή φυλάκισης 15 ετών. Λόγω σφάλματος στη συνολική ποσότητα των ναρκωτικών, που διαπράχθηκε από το πρωτόδικο Δικαστήριο, το Ανώτατο Δικαστήριο μείωσε τη συνολική ποινή σε 12 έτη φυλάκισης. Στην **Abe v. Δημοκρατίας (2008) 2 ΑΑΔ 211**, σε κατηγορίες εισαγωγής και κατοχής με σκοπό την προμήθεια, σχεδόν 24 κιλών κάνναβης, επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 15 ετών, κατόπιν ακρόασης. Το Εφετείο μείωσε την ποινή σε 13 έτη, στη βάση του λευκού ποινικού μητρώου και των προσωπικών συνθηκών του Εφεσεύοντα. Στην **Χρυσάνθου v. Δημοκρατίας (2011) 2 ΑΑΔ 221**, επικυρώθηκαν, κατ' έφεση, συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 12 ετών που επιβλήθηκαν κατόπιν ακροαματικής διαδικασίας, σε κατηγορούμενο ηλικίας 22 ετών, σε κατηγορίες εισαγωγής και κατοχής κάνναβης με σκοπό την προμήθεια, βάρους 11,5 περίπου κιλών».

Στην υπόθεση **Ιωάννου v. Δημοκρατίας (2007) 2 Α.Α.Δ. 484**, για την κατοχή 24 σχεδόν κιλών ναρκωτικών και την κατοχή με σκοπό τη προμήθεια σε άλλα πρόσωπα, μετά από ακρόαση, επιβλήθηκαν ποινές συντρέχουσας φυλάκισης 16 χρόνων. Κρίθηκε αυστηρή, αλλά όχι έκδηλα υπερβολική ώστε να επέμβει το Εφετείο.

Στην υπόθεση **Βασιλείου** ανωτέρω, που αφορούσε την εισαγωγή μέσω του αεροδρομίου Πάφου, την κατοχή και την κατοχή με σκοπό την προμήθεια σε άλλα πρόσωπα ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Β, δηλαδή κάνναβης, συνολικού βάρους 24 κιλών και 953 γραμμαρίων, καθώς επίσης και μιας άλλης ποσότητας ρητίνης κάνναβης συνολικού βάρους 177.498 γραμμαρίων, συνελήφθη όπως και εδώ με τις βαλίτσες στο χέρι, επιβλήθηκαν συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 13 χρόνων. Στη βάση της παραδοχής του κατηγορουμένου, οι ποινές φυλάκισης μειώθηκαν στα 10 χρόνια.

Στην υπόθεση **Χρυσάνθου ν. Δημοκρατίας** (2011) 2 Α.Α.Δ. 221, για την εισαγωγή στο αεροδρόμιο Λάρνακας ναρκωτικών βάρους 11 ½ κιλών ξηρής φυτικής ύλης κάνναβης επιβλήθηκε 12ετής ποινή φυλάκισης, με την υπόδειξη ότι τέτοια ποινή επιβλήθηκε από το Εφετείο για λιγότερη ποσότητα ξηρής φυτικής κάνναβης.

Στην υπόθεση **Προκοπίου ν. Δημοκρατίας**, Ποιν. Έφεση 228/17, ημερ.21.2.19 για την κατοχή με σκοπό την προμήθεια 8,007 κιλών κάνναβης επιβλήθηκαν 9 χρόνια φυλάκισης.

Εκείνο που προκύπτει και με καθαρότητα καταγράφεται στις πιο πάνω αποφάσεις, με σημείο αναφοράς την **Χαρτούπαλλος** ανωτέρω, είναι ότι η παραδοχή ενοχής πρέπει να αμείβεται με σχετική έκπτωση στην ποινή, γιατί αυτό ενθαρρύνει τους αδικοπραγούντες να παραδέχονται ενοχή. Όμως, σε κάθε περίπτωση, όπως λέχθηκε και στην **Ιωάννου**, ανωτέρω, εναπόκειται στους παρανομούντες πλέον να αντιληφθούν προληπτικά τις συνέπειες των δικών τους πράξεων. Οι προσωπικές περιστάσεις σε τέτοιες υποθέσεις, ως λέχθηκε, έχουν μικρή και περιθωριακή αξία, χωρίς να παραβλέπουμε ότι δεν θα πρέπει να μην λαμβάνονται καθόλου υπόψη (**Abe** ανωτέρω).

Λάβαμε επίσης υπόψη μας, αυτά που υπεδείχθησαν στην υπόθεση **Bora ν. Δημοκρατίας**, Π.Ε. 79/17, ημερ. 13.3.18, ότι:

«Κατευθυντήριες αρχές αναφορικά με την επιβολή ποινών σε υποθέσεις κατοχής ναρκωτικών ουσιών και ιδιαίτερα σε περιπτώσεις κατοχής τέτοιων ουσιών με σκοπό την προμήθειά τους σε άλλα πρόσωπα, τέθηκαν από τη νομολογία μας μέσα από μια σειρά αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Μπορεί να αποτυπωθεί, ως απαύγασμα της εν λόγω νομολογίας, η ανάγκη για επιβολή αυστηρών ποινών, αποτρεπτικού χαρακτήρα, ακριβώς λόγω των ολέθριων αποτελεσμάτων που ενέχει η εγκληματική αυτή συμπεριφορά. Η αυστηρή μεταχείριση των παραβατών προβάλλει ως επιτακτική, δεδομένης της συχνότητας των υποθέσεων αυτής της μορφής που τίθενται ενώπιον των Δικαστηρίων και της ραγδαίας επιδείνωσης του φαινομένου της κατοχής και διακίνησης ναρκωτικών ουσιών. Η εξαθλίωση των θυμάτων, αλλά και η απώλεια ζωών, κυρίως νέων ανθρώπων,

επιβάλλει τη δραστική παρέμβαση και συμμετοχή της δικαιοσύνης στην καθολική προσπάθεια αναχαίτισης της σύγχρονης μάστιγας των ναρκωτικών».

Εκείνο όμως που αναδεικνύει το βαθμό υπαιτιότητας ενός κατηγορούμενου, είναι αυτά τούτα τα γεγονότα που περιβάλλουν τη διάπραξη του αδικήματος.

Τέλος, αναφέρουμε ότι έχουμε υπόψη μας και τα υποδειχθέντα στην υπόθεση **Τουμάζου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (2003) 2 Α.Α.Δ. 63**, που παρόλο η αναφορά εστιάζεται στους εμπόρους των ναρκωτικών, λίγο απέχουν τα λεχθέντα και για εκείνους που υποβοηθούν το έργο τους είτε ως διακινητές, είτε ως μεταφορείς, είτε άλλως πως, των ναρκωτικών για λογαριασμό τους:

*«Παρά τις αυστηρές ποινές φυλάκισης που τα Δικαστήρια κατά κανόνα επιβάλλουν στους ενόχους εγκλημάτων παρόμοιας φύσης, το έγκλημα δεν έχει αναχαιτιστεί. Οι έμποροι του είδους, παραγνωρίζουν τις φοβερές επιπτώσεις που οι ναρκωτικές ουσίες επιφέρουν στην υγεία των ανθρώπων και στην ηθική τους υπόσταση. Απτόητοι συνεχίζουν τη διάδοση των ναρκωτικών για το δικό τους οικονομικό όφελος. Αυτή η κατηγορία παραβατών αναπόφευκτα πρέπει να αντιμετωπίζεται με αυστηρές ποινές φυλάκισης έτσι ώστε η τιμωρία να επενεργεί συνάμα και αποτρεπτικά. Βλ. **Gholi ν. Δημοκρατίας (1997) 2 Α.Α.Δ. 30, Λούκας Μιχαήλ ν. Αστυνομίας (1999) 2 Α.Α.Δ. 577**».*

Συνεκτιμώντας όλα όσα προαναφέραμε, και έχοντας υπόψη τις συνθήκες και περιστατικά διάπραξης των αδικημάτων, όπως έχουν εκτεθεί, το είδος και την ποσότητα των ναρκωτικών, τις προσωπικές και άλλες περιστάσεις του κατηγορουμένου όπως εκτίθενται στην κοινωνική έκθεση, ότι είναι ηλικίας 29 ετών και άγαμος, και όσα επιπρόσθετα επί τούτων ανέφερε ο δικηγόρος του, την παραδοχή και το λευκό ποινικό μητρώο του, καθώς και όλα όσα ανέφερε ο ευπαίδευτος δικηγόρος του προς μετρίασμό της ποινής, καταλήγουμε ότι η επιλογή ποινής φυλάκισης είναι η μόνη αρμόζουσα και ενδεδειγμένη για τον Κατηγορούμενο.

Κρίνουμε ως αρμόζουσες τις ακόλουθες ποινές φυλάκισης τις οποίες και επιβάλλουμε στον Κατηγορούμενο:

1^η κατηγορία – ποινή φυλάκισης 12 (δώδεκα) ετών.

2^η κατηγορία – Δεν επιβάλλουμε καμιά ποινή.

3^η κατηγορία – ποινή φυλάκισης 12 (δώδεκα) ετών.

Δεν επιβάλλεται ποινή στην 2^η κατηγορία καθότι τα γεγονότα αυτής εμπεριέχονται στα γεγονότα των κατηγοριών 1 και 3 στις οποίες έχουμε επιβάλει ποινή (**Βασιλείου v. Αστυνομίας** (1991) 2 Α.Α.Δ. 385 και **Περικλέους v. Αστυνομίας** (1996) 2 Α.Α.Δ. 34).

Οι ποινές θα συντρέχουν.

Νοείται βεβαίως ότι η περίοδος έκτισης της ποινής φυλάκισης, μειώνεται κατά το χρονικό διάστημα που ο Κατηγορούμενος τελούσε σε προφυλάκιση ή και υπό κράτηση βάσει του άρθρου 117(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ.155, (**Aboutalebi v. Αστυνομίας** (2009) 2 Α.Α.Δ. 677, **Γενικός Εισαγγελέας v. Παντελή** (2000) 2 Α.Α.Δ. 384 και **Παυλίδης κ.ά. v. Αστυνομίας** (1996) 2 Α.Α.Δ. 220).

Τα ναρκωτικά κατάσχονται και να καταστραφούν.

(Υπ.).....

N. Γιαπανάς, Π.Ε.Δ.

(Υπ.).....

N. Ταλαρίδου – Κοντοπούλου, Ε.Δ

(Υπ.).....

Λ.Α. Παντελή, Ε.Δ.

Πιστόν αντίγραφο

Πρωτοκολλητής